

dersgrænsen er. Lovforslaget vilde da paa dette Punkt have indeholdt et virkelig positivt Fremskridt. Nu staar vi derimod paa samme Standpunkt som for 28 Aar siden, det er det, man kalder March paa Stedet. Jeg maa udtale min oprigtige Medfølelse for den højtærede Minister for det Nederlag, hans Partifæller i det andet høje Ting har tilføjet ham. Men den højtærede Minister kan gøre de historiske Ord til sine: Slaget er tabt, men der er endnu Tid til at vinde et nyt. Og jeg kan tilsikre ham mit Partis Støtte til at gennemføre Lovforslaget i den af ham opfindelig foreslaaede Form.

Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg ogsaa er betænkelig ved. Det er den Bestemmelse, som staar i § 6, 2det Stykke, sidste Punktum, hvor der, om end kun under særlige Omstændigheder, aabnes Adgang til, at Børn kan anbringes i Pleje hos Familier, der nyder vedvarende Fattigunderstøttelse. Her vilde jeg hellere være blevet staaende ved den gamle Form, idet jeg er ængstelig for, at der ellers kan ske Børnene Overlast. I 1895 betragtede man det som et Fremskridt, at man kom bort fra den Bestemmelse, at Børn kunde sættes i Pleje i Hjem, der nød Fattigunderstøttelse, nu forekommer det mig, at man aabner Mulighed for, at man her gør et Tilbageskridt. Naar jeg er imod denne Bestemmelse, er det ikke saa meget af Frygt for, at Barnet ikke skal faa tilstrækkelig Forplejning, men det er mere af Frygt for, at vedkommende Barn skal føle sig saaledes socialt deklasseret, at dets Barndom forbitres derved.

Fremdeles maa jeg erklære mig som afgjort Modstander af den Bestemmelse i Lovforslaget, at alle Børn fødte udenfor Ægteskab skal undergives Tilsyn. Jeg mener, at denne Bestemmelse vil virke til Skade. Grunden til, at Bestemmelsen er sat ind, er utvivlsomt den, som allerede har været nævnt her under Behandlingen i dette høje Ting: Dagmar Overbye-Affæren, den var netop aktuel paa det Tidspunkt, da Lovforslaget blev til. Men selv om vi vedtager, at der skal være Tilsyn med alle udenfor Ægteskab fødte Børn, er der dog ingen, som tror, at det vil bidrage til, at man kan hindre Forbrydelser. Vil man se nøgternt paa dette Spørgsmaal, kommer man ikke udenom, at denne Bestemmelse vil virke i høj Grad saarende for den ugifte Moder, der tager Følgerne af sin Stilling i fuldt Alvor og vedkender sig sit Barn og virkelig vil være en Moder for det. Jeg vil ikke være

med til gennem Tilsynsbestemmelser at sætte en saadan Kvinde i 2den Klasse.

Det blev før sagt af de Konservatives Ordfører (Krohn), at selv om vi saa forskelligt paa dette Forhold, Børnene maatte vi dog se ens paa. Ja, det er ganske rigtigt. Hvis nogen kunde overbevise mig om, at det vilde være til Gavn for de Børn, der faar Lov til at blive hos deres Moder — jeg tænker her paa den ugifte Moder —, at der af og til kommer Tilsyn i deres Hjem, saa kunde jeg gaa med til denne Bestemmelse. Men jeg mener, at naar en Moder, hvad enten hun er gift eller ugift, vil paatage sig virkelig at være en Moder for sit Barn, maa man passe paa, at man ikke fra Samfundets Side træder hindrende i Vejen derfor. Thi det, det drejer sig om, ogsaa samfundsmæssig set, er dette, at Moder og Barn i saa høj Grad som muligt bliver sammen. Jeg indrømmer, at den Ændring, der i Lovforslaget paa dette Punkt er foretaget i Landstinget, mildner det noget, idet det offentlige Tilsyn begrænses til Børn indtil 7 Aars Alderen, og Undtagelsesbestemmelsen om Fritagelse for Tilsyn staar umiddelbart efter den omtalte Bestemmelse. Men jeg saa helst, at Lovforslaget blev ændret saaledes, at § 1, 2det Stykke, udgik.

Endelig vil jeg ønske, at der overalt, hvor der i denne Lov staar Justitsminister, kommer til at staa Undervisningsminister, da jeg er enig med Socialdemokratiets ærede Ordfører (Holger Larsen) i, at Børnefor sorgen ikke vedblivende bør sortere under Justitsministeriet.

Jeg har nu dvælet ved nogle af Lovforslagets Mangler, men jeg er ikke blind for, at Lovforslaget ogsaa medfører Forbedringer; om end det ikke er store Skridt fremad, saa er det dog Skridt fremad. Jeg nævner med Glæde, at Tilsynshvervet nu er blevet et borgerligt Ombud. Ønskeligheden heraf blev allerede fremhævet stærkt under Behandlingen i 1895, og Erfaringen har vist, at dette er en Nødvendighed; hvis ikke Virksomheden som tilsynsførende bliver et borgerligt Ombud, vil det i mange Kommuner blive umuligt at skaffe de til denne Virksomhed egnede Mennesker. Endvidere er jeg tilfreds med Bestemmelsen i § 6, 1ste Stykke: „Ingen maa modtage eller have noget Barn under 14 Aar i Familiepleje eller mod Betaling i Dagpleje uden dertil at have faaet Tilladelse af Tilsynsmyndigheden“, idet dette indeholder en stor Betyggelse for, at de Plejehjem, der